

Matyóház 2.0: Kézműves - és kiállítótér.
Napjainkban az emberek kezdik újra felfedezni a népművészet értékeit. A népi díszítőelemek újra megjelennek ruhákon, ékszereken, bútorokon, egyéb használati tárgyakon.
Mezőkövesden már az 1900-as évek közepén létrejött a Matyó Népművészeti és Háziipari Szövetkezet („Matyóház”), melynek célja többek között már akkor is a matyó népművészet értékeinek védelme, az elkészült, eladásra szánt darabok minőségű ellenőrzése volt. A Matyóház -ahogy a helyiek nevezték- 2005-ig működött, több ezer „matyózó” varrása szonyak és népi iparművészek (köztük a nagymamának) adott munkát. Civil kezdeményezés hatására szigorúan eredeti minták és anyagok alapján dolgoztak, manuálktúra jelleggel állítva elő a „modern matyó”, és eredeti jellegű rekonstruált termékeket. A Matyóház megszűnése után a kézművesek különböző egyesületekbe tömörödve dolgoznak tovább (Matyó Népművészeti Egyesület, Borsóka Himzőkör, Matyó design...).

A tervezett épület egyrészt ezeknek a kézműveseknek és egyesületeknek ad műhelyeket, melyek megtekinthetőek a látogatók számára. Ugyanakkor egy kiállítás is helyet kap az épületegyüttesben, amely a matyó népi iparművészet fejlődését mutatja be a nagyközönségnek. A telken álló XIX. században épült parasztház is részét képezi a kiállításnak, mint eredeti formájában helyreállított lakóház. A tervezési terület Mezőkövesd központjában helyezkedik el, egy funkcionálisan átalakulóban lévő környéken. Itt a hajdani lakóházak helyét mindinkább átveszi a közintézmények. A kiválasztott telken a mezőkövesdi önkormányzat tervei között évek óta szerepel a kézművesház kialakítása, ez adta az ötletet a témaválasztáshoz.

A tervezett, új épületegyüttes körbeéli a régi épületet. A nyugati szárnyban kézművesbolt, bejárati tér, és a galériára való közlekedést segítő lépcső található. A tér kiállítótérként funkcionál. A hátsó, északi szárny zárja le a telket vizuálisan. Itt a földszinten kézműves műhely, a galéria kiállítótér található. A keleti szárny a tómb bezárását, utcaképhez való illesztését szolgálja, miközben visszaleptetett homlokzata látni enged a parasztházat már a városközpont felől közelíti is. Itt zárt (turisták által nem látogatható) műhelyek, gépház, vizesblokk, az emeleten iroda és előadó található.
Az épület körüli lugas újraértelmezett tornácként működik. Félig nyitott, félig zárt terével átmenetet képez a kint és a bent között, miközben árnyékol - ezzel is csökkentve a napsugárzás által okozott felmelegedést az épületben. A lugast alkotó felemelek több helyen matyó mintával perforáltak, melyek árnyékot vetve a járdára hangulatot teremtenek és sugallják az épület funkcióját.
Az épület belsejében galériarendszer kerül kialakításra a külső tartószerkezettől eltartva, mintegy „szerkezetben” élv alappán.
Funkcionálisan két részre osztható: Az észak-keleti szárnyban szélesebb, három oldalon csatlakozik a felmenő falakhoz. Itt helyezkedik el a nagytér, ami használható előadóként, rendezvényteremként, de műhelyként is. A vezetői iroda is itt található. A hátsó szárnyban a galériarendszer hidakká alakul, melyen kanyarogva a felmenő belső falak között meg lehet tekinteni a kiállítást, illetve lenézve a kézművesek alkotómunkája vehető szemügyre. A felmenő falak egyben kiállítópanelekként működnek.

